

σεις, δύναται νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς ἰσοδύναμα ἀπὸ ἀπόψεως δράσεως. 2) Τὰ ἀντικείμενα 6, 4, 7, 5 καὶ 1 ἐν συγκρίσει μὲ τὰ τοιαῦτα 3, 8 καὶ 2 ἐμφανίζονται μὲ στατιστικῶς σημαντικὴν μειωμένην δρᾶσιν. Ἐκ τούτων πάλιν τὰ 6, 4 καὶ 7 ἐμφανίζονται μεταξύ των ὡς ἰσοδύναμα. Ὡς ἰσοδύναμα ἐπίσης δύναται νὰ θεωρηθῶν καὶ τὰ 7 καὶ 5. Τέλος τὴν μικροτέραν δρᾶσιν ἐξ ὄλων τῶν ἀντικειμένων ἐπαρουσίασεν—ὡς ἦτο φυσικόν—τὸ ἀντικείμενον 1.

ΠΕΙΡΑΜΑ Β. Ἐκ τῆς συγκρίσεως τοῦ βάρους χλωρᾶς 100 σταφυλῶν (πίναξ Β' καὶ Γ') προκύπτει ὅτι μεταξύ τῶν ἀντικειμένων 4, 2, 3 καὶ 5 δὲν ὑφίστανται στατιστικῶς σημαντικαὶ διαφοραί, δυναμένων οὕτω τούτων νὰ θεωρηθῶσι ὡς ἰσοδυνάμων, ἀπὸ ἀπόψεως δράσεως. Τὸ ἀντικείμενον 1 ἐμφανίζεται μὲ στατιστικῶς σημαντικὴν, μειωμένην δρᾶσιν.

ΠΕΙΡΑΜΑ Γ. Εἰς τὸ πείραμα τοῦτο αἱ ἐπεμβάσεις 4, 2, 3 καὶ 5 δύναται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἰσοδύναμοι ἀπὸ ἀπόψεως δράσεως δόσασαι καὶ τὰς μεγαλύτερας ἀποδόσεις. Ἡ δακτυλιωτὴ ἔκτομή (ἀντικείμενον 6) ὑπελείφθη τούτων ὡς καὶ τὸ ἀντικείμενον 1 ἐνῶ τὸ ἀντικείμενον 7, ὡς ἦτο φυσικόν, κατέλαβε τὴν τελευταίαν θέσιν.

Συγκρίνοντας τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα ἐρευνῆς μεταξύ τῶν πειραμάτων Α καὶ Γ ἦτοι τὰ ἀντικείμενα 1, 2, 3 καὶ 8 τοῦ πειράματος Α καὶ τὰ 7, 4, 5 καὶ 6 τοῦ πειράματος Γ λαμβάνομεν τὰ εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα περιλαμβανόμενα ἀποτελέσματα, ἢ στατιστικὴ ἀνάλυσις τῶν ὁποίων μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι τὰ ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν β, γ καὶ δ ἀντικείμενα ἐμφανίζονται ὡς ἰσοδύναμα ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν αὐτῶν εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ βάρους τῆς σταφυλῆς.

α. ἀ.	Ἀντικείμενα	Βάρη χλωρᾶς 100 σταφυλ. χιλίγραμμα		Σύνολον	Μ. ὅρος
α.		Πείραμα Α	Πείραμα Β		
α.	Ἄνευ χαραγῆς ἢ ὀρμόνης (ἀντικείμενα 1 καὶ 7)	4,28	5,60	9,88	4,94
β.	Μονοχάρακο κ' ὀρμόνη (ἀντικείμενον 2 καὶ 4)	14,11	12,40	26,51	13,25
γ.	Ἄπλη διπλῆ χαραγὴ κ' ὀρμόνη (ἀντικείμενα 3 καὶ 5)	14,57	11,90	26,47	13,23
δ.	Δακτυλιωτὴ ἔκτομή (ἀντικείμενα 8 καὶ 6)	12,93	9,80	22,73	11,34
$F = 14,9$ $F.05 = 9,28$		$E.S.D. 05 = \pm 4,59$			

Ἰδιαίτεράν ὁμως σημασίαν ἐμφανίζει ἡ δρᾶσις τῶν ἀντικειμένων τοῦ πειράματος Β. Κατ' ἀρχὴν τὰ ἀντικείμενα εἰς ἃ ἐχρησιμοποίηθη ὀρμόνη εἴτε μόνη εἴτε ἐν συνδυασμῷ, ἐνεφάνισαν συμπτώματα ζιζανιοκτόνου εἰς τὴν ἐκπτυχθεῖσαν μετὰ τὰς ἐπεμβάσεις νεαρῶν βλάστησιν (κατάρραμα φύλλων). Τὰ συμπτώματα ταῦτα δὲν ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ πειράματα Α καὶ Γ.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγηθῆ, ἐάν παραδεχθῶμεν ὅτι εἰς τὰ πρέμνα τῆς φυτείας τοῦ πειράματος Β, ἔχομεν περίσσειαν ὀρμονῶν (αὐξίνων σὺν ὀρμόνῃ 4 C.P.A.) αἱ ὁποῖαι οὕτω δρῶν ὡς ζιζανιοκτόνον. Κατ' ἀσφαλῶς οὕτω πρέπει νὰ συμβαίνει, ἐάν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ μὲν ὑπεροχὴ τοῦ Ν, ἐναντι τοῦ C, εἶναι μεγαλύτερα εἰς τὴν φυτείαν τοῦ πει-

ράματος Β παρά εἰς τὰς φυτείας τῶν πειραμάτων Α καὶ Γ, ἡ δὲ περιεκτικότης τῶν φυτῶν εἰς φυσικὴν αὐξίνην—ἰνδολοξικὸν οὐξ—ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆν, ἀφοῦ ὡς γνωστὸν ἡ σύνθεσις αὐτῆς (τῆς αὐξίνης) ὑπὸ τοῦ φωτοῦ πραγματοποιεῖται ἀπὸ ἓνα ἀμινοδρῶν οὐξ—τὴν τριπτοφάνην—κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναπνοῆς.

Κατόπιν τῆς ἐν λόγῳ διαπιστώσεως ἢ χρησιμοποίηθῆσα ποσολογία (30 P.P.M.) τῆς ὀρμόνης 4—C.P.A. εἰς τὸ πείραμα Β ἀπεδείχθη ὑπερβολικὴ καὶ ἐπιζημία διὰ τὴν φυτείαν αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ αὐτὴ ποσολογία διὰ τὰς φυτείας τῶν πειραμάτων Α καὶ Γ δὲν ἀπεδείχθη τοιαύτη.

Ἐπίσης ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς εἰς τὸ ἐν λόγῳ πείραμα Β εἶναι τὸ ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τῆς ὀρμόνης 4—C.P.A.